

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 6ης Ιουνίου 2023*

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Λόγοι προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης – Άρθρο 4, σημείο 6 – Σκοπός κοινωνικής επανένταξης – Υπήκοοι τρίτων χωρών που διαμένουν ή κατοικούν στο έδαφος του κράτους μέλους εκτέλεσης – Ίση μεταχείριση – Άρθρο 20 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης»

Στην υπόθεση C-700/21,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Corte costituzionale (Συνταγματικό Δικαστήριο, Ιταλία) με απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2021, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 22 Νοεμβρίου 2021, στο πλαίσιο της δίκης σχετικά με την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος κατά του

O. G.

παρισταμένου του:

Presidente del Consiglio dei Ministri,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Κ. Lenaerts, Πρόεδρο, L. Bay Larsen, Αντιπρόεδρο, Κ. Jürimäe (εισηγήτρια), Κ. Λυκούργο, E. Regan, L. S. Rossi και L. Arastey Sahún, προέδρους τμήματος, J.-C. Bonichot, S. Rodin, I. Jarukaitis, N. Jääskinen, M. Gavalec και Z. Csehi, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona

γραμματέας: C. Di Bella, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 11ης Οκτωβρίου 2022,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από τον S. Faraci, avvocato dello Stato,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

- η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Z. Fehér και την R. Kissné Berta,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. Posch, την J. Schmoll και τον F. Werni,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον G. Gattinara και την S. Grünheid,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Δεκεμβρίου 2022,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 3, και του άρθρου 4, σημείο 6, της απόφασης-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1), καθώς και του άρθρου 7 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας σχετικής με την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος κατά του Ο. Γ. για την εκτέλεση ποινής στερητικής της ελευθερίας.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η απόφαση-πλαίσιο 2002/584

- 3 Η αιτιολογική σκέψη 6 της απόφασης-πλαίσιο 2002/584 έχει ως εξής:
 - «(6) Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο προβλέπει η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης που έχει χαρακτηριστεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ως “ακρογωνιαίος λίθος” της δικαστικής συνεργασίας.»
- 4 Το άρθρο 1 της απόφασης-πλαίσιο, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», προβλέπει τα εξής:
 - «1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι [απόφαση δικαστικής αρχής] η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.
 - 2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 [ΣΕΕ]».
- 5 Το άρθρο 4 της απόφασης-πλαισίου, το οποίο φέρει τον τίτλο «Λόγοι προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», προβλέπει στο σημείο 6 τα εξής:
- «Η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης:
- [...]
6. εάν το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης έχει εκδοθεί προς το σκοπό της εκτέλεσης ποινής ή μέτρου ασφαλείας, στερητικών της ελευθερίας, όταν ο καταζητούμενος διαμένει στο κράτος μέλος εκτέλεσης, είναι υπήκοος ή κάτοικός του και αυτό το κράτος δεσμεύεται να εκτελέσει την ποινή ή το μέτρο ασφαλείας σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο».

Η οδηγία 2003/109/EK

- 6 Η αιτιολογική σκέψη 12 της οδηγίας 2003/109/EK του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με το καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών οι οποίοι είναι επί μακρόν διαμένοντες (ΕΕ 2004, L 16, σ. 44), αναφέρει τα εξής:
- «Προκειμένου να συσταθεί ένα πραγματικό μέσο για την ενσωμάτωση του επί μακρόν διαμένοντος στην κοινωνία στην οποία έχει εγκατασταθεί, οι επί μακρόν διαμένοντες θα πρέπει να απολαύουν ίσης μεταχείρισης με τους πολίτες του κράτους μέλους σε ευρύ φάσμα οικονομικών και κοινωνικών τομέων, δυνάμει των σχετικών όρων που ορίζονται στην παρούσα οδηγία.»
- 7 Το άρθρο 12 της οδηγίας ορίζει τα ακόλουθα:
- «1. Τα κράτη μέλη μπορούν να λάβουν απόφαση να απελάσουν επί μακρόν διαμένοντα αποκλειστικά όταν αυτός συνιστά ενεστώσα και επαρκώς σοβαρή απειλή κατά της δημόσιας τάξης ή της δημόσιας ασφάλειας.
2. Η αναφερόμενη στην παράγραφο 1 απόφαση δεν μπορεί να βασίζεται σε οικονομικούς λόγους.
3. Πριν να λάβουν απόφαση να απελάσουν επί μακρόν διαμένοντα, τα κράτη μέλη λαμβάνουν υπόψη τους ακόλουθους παράγοντες:
- α) τη διάρκεια της διαμονής στην επικράτειά τους·
- β) την ηλικία του ενδιαφερομένου προσώπου·
- γ) τις επιπτώσεις για ενδιαφερόμενο πρόσωπο και τα μέλη της οικογένειάς του·
- δ) τους δεσμούς με τη χώρα διαμονής ή την απουσία δεσμών με τη χώρα καταγωγής του.

[...]»

Η απόφαση-πλαίσιο 2008/909/ΔΕΥ

- 8 Η αιτιολογική σκέψη 9 της απόφασης-πλαisiού 2008/909/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2008, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης σε ποινικές αποφάσεις οι οποίες επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας, για το σκοπό της εκτέλεσής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2008, L 327, σ. 27), αναφέρει τα κατωτέρω:

«Η εκτέλεση της ποινής στο κράτος εκτέλεσης θα πρέπει να ενισχύει την πιθανότητα κοινωνικής επανένταξης του καταδίκου. Προκειμένου να βεβαιωθεί ότι η εκτέλεση της ποινής από το κράτος εκτέλεσης θα εξυπηρετήσει το σκοπό της κοινωνικής επανένταξης, η αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης λαμβάνει υπόψη στοιχεία όπως, για παράδειγμα, ο δεσμός του ενδιαφερομένου με το κράτος εκτέλεσης, εάν το θεωρεί ως έδρα των οικογενειακών, γλωσσικών, πολιτιστικών, κοινωνικών ή οικονομικών και άλλων δεσμών με το κράτος εκτέλεσης.»

- 9 Το άρθρο 3, παράγραφοι 1 έως 3, της εν λόγω απόφασης-πλαisiού ορίζει τα εξής:

«1. Σκοπός της παρούσας απόφασης-πλαisiού είναι η θέσπιση των κανόνων σύμφωνα με τους οποίους ένα κράτος μέλος, προκειμένου να διευκολύνει την κοινωνική επανένταξη του καταδίκου, αναγνωρίζει καταδικαστική απόφαση και εκτελεί την ποινή.

2. Η παρούσα απόφαση-πλαisiού εφαρμόζεται εφόσον ο κατάδικος ευρίσκεται στο κράτος έκδοσης ή στο κράτος εκτέλεσης.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαisiού εφαρμόζεται μόνο στην αναγνώριση καταδικαστικών αποφάσεων και την εκτέλεση ποινών κατά την έννοια της απόφασης-πλαisiού. [...]»

- 10 Το άρθρο 25 της εν λόγω απόφασης-πλαisiού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Εκτέλεση ποινών βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης», προβλέπει τα κατωτέρω:

«Με την επιφύλαξη της απόφασης-πλαisiού [2002/584], οι διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαisiού εφαρμόζονται κατ' αναλογία, στο μέτρο που συνάδουν με τις διατάξεις της ανωτέρω απόφασης-πλαisiού, στην εκτέλεση όταν ένα κράτος μέλος αναλαμβάνει να εκτελέσει την ποινή σε περιπτώσεις του άρθρου 4 [σημείο] 6 της απόφασης-πλαisiού [2002/584] ή εάν, ενεργώντας βάσει του άρθρου 5 [σημείο] 3 της απόφασης-πλαisiού [2002/584], έχει επιβάλει τον όρο ότι ο κατάδικος πρέπει να επιστρέψει στο εν λόγω κράτος μέλος προκειμένου να εκτίσει την ποινή, ούτως ώστε να αποφευχθεί η ατιμωρησία του.»

Το ιταλικό δίκαιο

- 11 O legge n. 69 – Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (νόμος 69, για την ευθυγράμμιση του εσωτερικού δικαίου προς την απόφαση-πλαisiού 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών), της 22ας Απριλίου 2005 (GURI αριθ. 98, της 29ης Απριλίου 2005), ως είχε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: νόμος 69 του 2005),

προβλέπει, στο άρθρο 18bis, με τίτλο «Λόγοι προαιρετικής άρνησης της παράδοσης», ότι το Corte d'appello (εφετείο, Ιταλία) μπορεί να αρνηθεί την παράδοση την οποία ζήτησε η αλλοδαπή αρχή, μεταξύ άλλων «όταν, σε περίπτωση έκδοσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης με σκοπό την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής ή στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας, το εκζητούμενο πρόσωπο είναι Ιταλός υπήκοος ή υπήκοος άλλου κράτους μέλους της [Ευρωπαϊκής] Ένωσης, ο οποίος κατοικεί ή διαμένει νόμιμα και πραγματικά στο έδαφος της Ιταλία, υπό την προϋπόθεση ότι το [Corte d'appello (εφετείο)] διατάσσει να εκτελεστεί η ποινή ή το μέτρο ασφαλείας στην Ιταλία σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο».

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 12 Στις 13 Φεβρουαρίου 2012, το Judecătoria Braşov (πλημμελειοδικείο Braşov, Ρουμανία) εξέδωσε κατά του Ο. Γ., Μολδαβού υπηκόου, ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης με σκοπό την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής. Ο Ο. Γ. καταδικάστηκε με αμετάκλητη απόφαση στη Ρουμανία σε ποινή φυλάκισης πέντε ετών για τα αδικήματα της φοροδιαφυγής και της υπεξαίρεσης ποσών προοριζόμενων για την καταβολή του φόρου εισοδήματος και του ΦΠΑ, αδικήματα τα οποία αυτός είχε διαπράξει υπό την ιδιότητα του διαχειριστή εταιρίας περιορισμένης ευθύνης μεταξύ του Σεπτεμβρίου του 2003 και του Απριλίου του 2004.
- 13 Με μια πρώτη απόφαση της 7ης Ιουλίου 2020, το Corte d'appello di Bologna (εφετείο Μπολόνιας, Ιταλία) διέταξε την παράδοση του εκζητούμενου στη δικαστική αρχή έκδοσης του εντάλματος. Ο Ο. Γ. άσκησε αναίρεση ενώπιον του Corte suprema di cassazione (Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Ιταλία), το οποίο αναίρεσε την απόφαση αυτή και ανέπεμψε την υπόθεση στο Corte d'appello di Bologna (εφετείο Μπολόνιας), καλώντας το να εξετάσει αν εγείρονται ζητήματα συνταγματικότητας σχετικά με το άρθρο 18bis του νόμου 69 του 2005.
- 14 Διαπιστώνοντας ότι η υπεράσπιση του Ο. Γ. είχε αποδείξει επαρκώς κατά νόμον τον διαρκή χαρακτήρα της οικογενειακής και επαγγελματικής εγκατάστασής του στην Ιταλία, το τελευταίο αυτό δικαστήριο υπέβαλε στο Corte costituzionale (Συνταγματικό Δικαστήριο, Ιταλία), αιτούν δικαστήριο στην υπό κρίση υπόθεση, ερωτήματα σχετικά με τη συνταγματικότητα της διάταξης αυτής.
- 15 Το Corte costituzionale (Συνταγματικό Δικαστήριο) επισημαίνει ότι το Corte d'appello di Bologna (εφετείο Μπολόνιας) υπογράμμισε, μεταξύ άλλων, ότι ο προβλεπόμενος στο άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584 λόγος προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης έχει ως σκοπό να διασφαλίσει ότι η ποινή επιτελεί πραγματική λειτουργία κοινωνικής επανένταξης. Τούτο προϋποθέτει τη διατήρηση οικογενειακών και κοινωνικών δεσμών του καταδικασθέντος προκειμένου αυτός να είναι σε θέση να επανενταχθεί προσηκόντως στην κοινωνία μετά το πέρας της ποινής του. Πλην όμως, το άρθρο 18bis του νόμου 69 του 2005 περιόρισε αδικαιολόγητα το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4, σημείο 6, στο μέτρο που η δυνατότητα άρνησης της παράδοσης, σε περίπτωση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης προς εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής ή στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας, αφορά μόνο στους Ιταλούς υπηκόους και στους υπηκόους άλλων κρατών μελών της Ένωσης, αποκλεισμένων των υπηκόων τρίτων χωρών, τούτο δε ακόμη και όταν οι τελευταίοι αποδεικνύουν ότι έχουν δημιουργήσει ισχυρούς οικονομικούς, επαγγελματικούς ή συναισθηματικούς δεσμούς στην Ιταλία. Καθόσον το άρθρο 18bis του νόμου 69 του 2005 επιβάλλει την παράδοση υπηκόων τρίτων χωρών που κατοικούν μόνιμα στην Ιταλία με σκοπό

την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής στην αλλοδαπή, έρχεται σε αντίθεση με την αναμορφωτική λειτουργία της ποινής, προσβάλλει δε το δικαίωμα σεβασμού της οικογενειακής ζωής του ενδιαφερομένου, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 7 του Χάρτη.

- 16 Το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει, επιπλέον, ότι το Corte d'appello di Bologna (εφετείο Μπολόνια) έκρινε αδικαιολόγητη τη διαφορετική μεταχείριση την οποία προβλέπει η εθνική κανονιστική ρύθμιση, μεταξύ, αφενός, υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος κατοικεί μόνιμα στην Ιταλία και εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης με σκοπό την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής ή στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας, ο οποίος δεν μπορεί να εκτίσει τέτοια ποινή στην Ιταλία, και, αφετέρου, υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος επίσης κατοικεί μόνιμα στην Ιταλία, αλλά εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ένταλμα σύλληψης στο πλαίσιο ποινικής δίωξης, ο οποίος, αντιθέτως, μπορεί να εκτίσει στην Ιταλία την ποινή που θα του επιβάλει το κράτος έκδοσης κατά το πέρας της δίκης.
- 17 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι ο Presidente del Consiglio dei ministri (πρόεδρος του Υπουργικού Συμβουλίου, Ιταλία), τον οποίο εκπροσωπεί η Avvocatura Generale dello Stato (γενική εισαγγελία, Ιταλία), παρενέβη στη διαδικασία της κύριας δίκης και ζήτησε να κριθούν απαράδεκτα τα σχετικά με το άρθρο 18bis του νόμου 69 του 2005 ερωτήματα ως προς τη συνταγματικότητα ή να επιβεβαιωθεί η νομιμότητα της διάταξης αυτής, υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι ο σκοπός της κοινωνικής επανένταξης του ενδιαφερομένου δεν δύναται να περιορίσει το περιεχόμενο της γενικής αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης των αποφάσεων, η οποία επιτάσσει να θεωρείται η άρνηση εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης ως εξαίρεση από τον γενικό κανόνα εκτέλεσης τέτοιου εντάλματος, καθώς και ότι η εν λόγω διάταξη δεν αντιβαίνει σε διάφορες διατάξεις του πρωτογενούς δικαίου της Ένωσης οι οποίες προστατεύουν τους πολίτες της Ένωσης από τις δυσμενείς διακρίσεις λόγω ιθαγένειας. Επισήμανε, περαιτέρω, ότι η επανένταξη του καταδικασθέντος δεν συνιστά τον ειδικό σκοπό της απόφασης-πλαίσιου 2002/584.
- 18 Στην απόφαση περί παραπομπής, το Corte costituzionale (Συνταγματικό Δικαστήριο) εκτιμά ότι, πριν εξεταστεί το ζήτημα της συμβατότητας της επίμαχης στην κύρια δίκη εθνικής κανονιστικής ρύθμισης με το ιταλικό Σύνταγμα, πρέπει να εξεταστεί η συμβατότητα της ρύθμισης αυτής με το δίκαιο της Ένωσης και, ιδίως, με το άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 7 του Χάρτη. Το αιτούν δικαστήριο παρατηρεί ότι η νομολογία του Δικαστηρίου έχει ήδη αναγνωρίσει ότι ορισμένοι περιορισμοί των λόγων άρνησης θεσπισθέντες από τη νομοθεσία των κρατών μελών είναι δικαιολογημένοι, στο μέτρο που συμβάλλουν στην ενίσχυση του συστήματος παράδοσης το οποίο καθιερώνει η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο υπέρ ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.
- 19 Εντούτοις, το άρθρο 4, σημείο 6, της εν λόγω απόφασης-πλαίσιου πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις θεμελιώδεις αρχές του δικαίου της Ένωσης που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 ΣΕΕ, των οποίων ο σεβασμός αποτελεί προϋπόθεση του κύρους κάθε πράξης του δικαίου της Ένωσης. Επομένως, η εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης δεν μπορεί να συνεπάγεται την προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου.
- 20 Το Corte costituzionale (Συνταγματικό Δικαστήριο) υπενθυμίζει επίσης ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να εξαρτούν την εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης στους τομείς πλήρους εναρμόνισης, όπως το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης που θεσπίστηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2002/584, από την τήρηση των εθνικών προτύπων προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων, όταν εξ αυτού προκύπτει κίνδυνος να θιγεί η υπεροχή, η ενότητα και η αποτελεσματικότητα του δικαίου της Ένωσης. Υπογραμμίζει,

εντούτοις, ότι εξακολουθούν να υπάρχουν αμφιβολίες ως προς την ευχέρεια των κρατών μελών να αποκλείουν απολύτως και άνευ ετέρου την εφαρμογή ευεργετικής διάταξης, η οποία αποβλέπει στη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης που προβλέπεται στο άρθρο 4, σημείο 6, της εν λόγω απόφασης-πλαίσιου, στην περίπτωση υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος κατοικεί ή διαμένει νόμιμα και πραγματικά στην ιταλική επικράτεια και εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης με σκοπό την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής ή στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας, δεδομένου ότι, υπό το πρίσμα της νομολογίας του Δικαστηρίου, ο υπήκοος αυτός δεν μπορεί να επικαλεστεί την αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας.

- 21 Τέλος, το αιτούν δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το συμφέρον ενός υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος κατοικεί ή διαμένει νομίμως σε κράτος μέλος να μην εκριζωθεί από το οικογενειακό και κοινωνικό του περιβάλλον προστατεύεται από το δίκαιο της Ένωσης, καθώς και από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950.
- 22 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Corte costituzionale (Συνταγματικό Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα εξής προδικαστικά ερωτήματα:
 - «1) Πρέπει να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 4, σημείο 6, της [απόφασης-πλαίσιου 2002/584], ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 1, παράγραφος 3, της εν λόγω απόφασης-πλαίσιου και του άρθρου 7 του Χάρτη [...], αντιτίθεται σε ρύθμιση, όπως η ιταλική, η οποία –στο πλαίσιο διαδικασίας ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος με σκοπό την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής ή μέτρου ασφαλείας– εμποδίζει, κατά τρόπο απόλυτο και αυτόματο, τις δικαστικές αρχές εκτέλεσης να αρνηθούν την παράδοση υπηκόων τρίτων χωρών που διαμένουν ή κατοικούν στο κράτος εκτέλεσης, ανεξαρτήτως των δεσμών τους με αυτό;
 - 2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα, βάσει ποιων κριτηρίων και προϋποθέσεων πρέπει οι εν λόγω δεσμοί να θεωρηθούν τόσο σημαντικοί ώστε να υποχρεωθεί η δικαστική αρχή εκτέλεσης να αρνηθεί την παράδοση;»

Επί του αιτήματος υπαγωγής της υπόθεσης στην ταχεία διαδικασία

- 23 Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε την υπαγωγή της υπό κρίση προδικαστικής παραπομπής στην ταχεία διαδικασία του άρθρου 105 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.
- 24 Μολονότι αναγνωρίζει ότι ο Ο. Γ., εις βάρος του οποίου εκδόθηκε το επίμαχο στην κύρια δίκη ένταλμα σύλληψης, δεν υπόκειται σε κανένα στερητικό της ελευθερίας μέτρο, το εν λόγω δικαστήριο εκθέτει, πρώτον, ότι η υπό κρίση υπόθεση εγείρει ερμηνευτικά ζητήματα που αφορούν βασικές πτυχές του μηχανισμού του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και, δεύτερον, ότι η ζητούμενη ερμηνεία είναι δυνατόν να έχει γενικές συνέπειες, τόσο για τις αρχές που καλούνται να συνεργαστούν στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης όσο και για τα δικαιώματα των εκζητούμενων.

- 25 Το άρθρο 105, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι, κατόπιν αιτήματος του αιτούντος δικαστηρίου ή, σε εξαιρετική περίπτωση, αυτεπαγγέλτως, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου μπορεί, αφού ακούσει τον εισηγητή δικαστή και τον γενικό εισαγγελέα, να αποφασίσει την υπαγωγή της προδικαστικής παραπομπής σε ταχεία διαδικασία, όταν η φύση της υποθέσεως απαιτεί να αποφανθεί το Δικαστήριο το συντομότερο δυνατόν.
- 26 Εν προκειμένω, στις 20 Δεκεμβρίου 2021, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου αποφάσισε, αφού άκουσε την εισηγήτρια δικαστή και τον γενικό εισαγγελέα, να απορρίψει το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου που μνημονεύεται στη σκέψη 23 της παρούσας απόφασης.
- 27 Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, η εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας δεν εξαρτάται από τη φύση της διαφοράς, αλλά από τις εξαιρετικές περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης, από τις οποίες πρέπει να αποδεικνύεται ότι η έκδοση απόφασης επί των προδικαστικών ερωτημάτων είναι εξαιρετικά επείγουσα (απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 2023, Puig Gordi κ.λπ., C-158/21, EU:C:2023:57, σκέψη 27).
- 28 Το γεγονός πάντως ότι η υπόθεση αφορά μία ή περισσότερες ουσιώδεις πτυχές του μηχανισμού παράδοσης που θεσπίστηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2002/584 δεν συνιστά λόγο ο οποίος αποδεικνύει επείγουσα κατάσταση, η οποία είναι όμως αναγκαία προκειμένου να δικαιολογηθεί η εκδίκαση με την ταχεία διαδικασία. Το ίδιο ισχύει και για το γεγονός ότι τα υποβληθέντα ερωτήματα είναι δυνατόν να αφορούν σημαντικό αριθμό προσώπων (πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Randstad Italia, C-497/20, EU:C:2021:1037, σκέψη 39).
- 29 Πάντως, λαμβανομένης υπόψη της φύσης και της σημασίας των υποβληθέντων προδικαστικών ερωτημάτων, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου αποφάσισε την εκδίκαση της υπό κρίση υπόθεσης κατά προτεραιότητα, σύμφωνα με το άρθρο 53, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

- 30 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλαισίου 2002/584 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε κανονιστική ρύθμιση κράτους μέλους περί μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο της διάταξης αυτής, η οποία αποκλείει απολύτως και άνευ ετέρου την εφαρμογή του προβλεπόμενου στην εν λόγω διάταξη λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στην περίπτωση κάθε υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο έδαφος του συγκεκριμένου κράτους μέλους, χωρίς να παρέχεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης η δυνατότητα να εκτιμήσει τους δεσμούς του υπηκόου αυτού με το εν λόγω κράτος μέλος.
- 31 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 επιδιώκει, μέσω της καθιέρωσης ενός απλουστευμένου και αποτελεσματικού συστήματος παράδοσης των καταδικασθέντων ή των υπόπτων για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας, τη διευκόλυνση και την επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, συμβάλλοντας στην επίτευξη του σκοπού που έχει θέσει η Ένωση, να αποτελέσει δηλαδή χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης βάσει του υψηλού βαθμού εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών [πρβλ. απόφαση της 18ης Απριλίου 2023, E. D. L. (Λόγος άρνησης βάσει ασθένειας), C-699/21, EU:C:2023:295, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

- 32 Στον ρυθμιζόμενο από την ως άνω απόφαση-πλαίσιο τομέα, η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης, η οποία αποτελεί, όπως προκύπτει ειδικότερα από την αιτιολογική σκέψη 6, τον «ακρογωνιαίο λίθο» της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις, αποτυπώνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω απόφασης-πλαισίου, το οποίο θεσπίζει τον κανόνα κατά τον οποίο τα κράτη μέλη υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της απόφασης-πλαισίου [πρβλ. απόφαση της 18ης Απριλίου 2023, E. D. L. (Λόγος άρνησης βάσει ασθένειας), C-699/21, EU:C:2023:295, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 33 Επομένως, αφενός, οι δικαστικές αρχές εκτέλεσης μπορούν να αρνηθούν την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης μόνο για λόγους που απορρέουν από την απόφαση-πλαίσιο 2002/584, όπως αυτή έχει ερμηνευθεί από το Δικαστήριο. Αφετέρου, ενώ η εκτέλεση του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης συνιστά τον κανόνα, η άρνηση εκτέλεσης έχει προβλεφθεί ως εξαίρεση, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά [απόφαση της 18ης Απριλίου 2023, E. D. L. (Λόγος άρνησης βάσει ασθένειας), C-699/21, EU:C:2023:295, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 34 Η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο προβλέπει, στο άρθρο 3, τους λόγους υποχρεωτικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης και, στα άρθρα της 4 και 4α, τους λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης αυτού [απόφαση της 29ης Απριλίου 2021, X (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 35 Όσον αφορά τους λόγους προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που απαριθμούνται στο άρθρο 4 της απόφασης-πλαισίου 2002/584, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της μεταφοράς της εν λόγω απόφασης-πλαισίου στο εσωτερικό τους δίκαιο, τα κράτη μέλη διαθέτουν περιθώριο εκτίμησης. Επομένως, τα κράτη μέλη είναι ελεύθερα να μεταφέρουν ή να μη μεταφέρουν τους λόγους αυτούς στο εσωτερικό τους δίκαιο. Μπορούν επίσης να επιλέξουν να περιορίσουν τις περιπτώσεις στις οποίες η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, διευκολύνοντας έτσι την παράδοση των εκζητούμενων, συμφώνως προς την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης που καθιερώνει το άρθρο 1, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαισίου [απόφαση της 29ης Απριλίου 2021, X (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Ne bis in idem), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 36 Τούτο ισχύει, ειδικότερα, για το άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλαισίου 2002/584, το οποίο ορίζει ότι η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ενός ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εάν αυτό έχει εκδοθεί προς τον σκοπό της εκτέλεσης στερητικής της ελευθερίας ποινής ή στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας, όταν ο εκζητούμενος διαμένει στο κράτος μέλος εκτέλεσης, είναι υπήκοος ή κάτοικός του και αυτό το κράτος δεσμεύεται να εκτελέσει την ποινή ή το μέτρο ασφαλείας σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο.
- 37 Λαμβανομένου υπόψη του περιθωρίου εκτίμησης που υπομνήσθηκε στη σκέψη 35 της παρούσας απόφασης, τα κράτη μέλη, κατά την εφαρμογή του άρθρου 4, σημείο 6, της εν λόγω απόφασης-πλαισίου, μπορούν να περιορίζουν, κατά την έννοια του ουσιώδους κανόνα που διατυπώνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της απόφασης αυτής, τις περιπτώσεις στις οποίες πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα άρνησης της παράδοσης προσώπου εμπιπτοντος στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω άρθρου 4, σημείο 6 (πρβλ. απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, σκέψη 62 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 38 Εντούτοις, το περιθώριο εκτίμησης που διαθέτουν τα κράτη μέλη όταν επιλέγουν να μεταφέρουν στο εσωτερικό τους δίκαιο τον λόγο προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που προβλέπεται στο άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584, δεν μπορεί να είναι απεριόριστο.
- 39 Κατά πρώτο λόγο, όταν ένα κράτος μέλος επιλέγει να μεταφέρει στο εσωτερικό του δίκαιο αυτόν τον λόγο προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, οφείλει, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 3, της εν λόγω απόφασης-πλασιού, να σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις θεμελιώδεις αρχές που μνημονεύονται στο άρθρο 6 ΣΕΕ.
- 40 Μεταξύ των θεμελιωδών αυτών αρχών περιλαμβάνεται η αρχή της ισότητας έναντι του νόμου, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη. Η τήρηση της τελευταίας αυτής διάταξης επιβάλλεται στα κράτη μέλη όταν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 51, παράγραφος 1, του Χάρτη, πράγμα που συμβαίνει όταν μεταφέρουν στο εσωτερικό δίκαιο τον προβλεπόμενο στο άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584 λόγο προαιρετικής μη εκτέλεσης ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.
- 41 Σε αντίθεση δε προς το άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το οποίο δεν έχει εφαρμογή σε περίπτωση ενδεχόμενης διαφορετικής μεταχείρισης μεταξύ των υπηκόων των κρατών μελών και των υπηκόων τρίτων χωρών, το άρθρο 20 του Χάρτη δεν προβλέπει κανέναν περιορισμό του πεδίου εφαρμογής του και, ως εκ τούτου, εφαρμόζεται σε όλες τις καταστάσεις που διέπονται από το δίκαιο της Ένωσης [πρβλ. γνωμοδότηση 1/17 (Συμφωνία ΣΟΕΣ ΕΕ-Καναδά), της 30ής Απριλίου 2019, EU:C:2019:341, σκέψεις 169 και 171 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 42 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η κατά το άρθρο 20 του Χάρτη ισότητα έναντι του νόμου αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης η οποία επιτάσσει να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικά συγκρίσιμες καταστάσεις ούτε να αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο διαφορετικές μεταξύ τους καταστάσεις, εκτός αν μια τέτοια αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικά [πρβλ. απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, État belge (Δικαίωμα διαμονής σε περίπτωση ενδοοικογενειακής βίας), C-930/19, EU:C:2021:657, σκέψη 57 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 43 Η απαίτηση να είναι οι καταστάσεις συγκρίσιμες προκειμένου να διαπιστωθεί η παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης πρέπει να εκτιμάται υπό το πρίσμα του συνόλου των στοιχείων που τις χαρακτηρίζουν, ιδίως δε υπό το πρίσμα του αντικειμένου και του σκοπού της πράξης που εισάγει την επίμαχη διάκριση, εξυπακουμένου ότι πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, προς τούτο, οι αρχές και οι σκοποί του τομέα στον οποίο εμπίπτει η πράξη αυτή. Εφόσον οι καταστάσεις δεν είναι συγκρίσιμες, η διαφορετική αντιμετώπισή τους δεν θίγει την ισότητα έναντι του νόμου η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη [απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, État belge (Δικαίωμα διαμονής σε περίπτωση ενδοοικογενειακής βίας), C-930/19, EU:C:2021:657, σκέψη 58 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 44 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να εκτιμηθεί αν, υπό το πρίσμα του αντικειμένου και του σκοπού που επιδιώκει εθνική κανονιστική ρύθμιση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η κατάσταση υπηκόου τρίτης χώρας, εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης με σκοπό την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής ή στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας και ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο κράτος μέλος εκτέλεσης, είναι συγκρίσιμη με την κατάσταση υπηκόου του κράτους μέλους αυτού ή με την κατάσταση υπηκόου άλλου κράτους μέλους, ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο εν λόγω κράτος μέλος και εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί τέτοιο ένταλμα.

- 45 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η διαφορετική μεταχείριση, η οποία απορρέει από την επίμαχη στην κύρια δίκη εθνική κανονιστική ρύθμιση, μεταξύ των Ιταλών υπηκόων και των υπηκόων άλλων κρατών μελών, αφενός, και των υπηκόων τρίτων χωρών, αφετέρου, θεσπίστηκε με σκοπό τη μεταφορά του άρθρου 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584, διότι ο Ιταλός νομοθέτης έκρινε ότι η διάταξη αυτή αφορά αποκλειστικώς τους υπηκόους του κράτους μέλους εκτέλεσης και τους πολίτες της Ένωσης.
- 46 Συναφώς, από το γράμμα της ως άνω διάταξης προκύπτει όμως ότι αυτή δεν κάνει καμία διάκριση αναλόγως του αν το πρόσωπο εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, όταν δεν είναι υπήκοος του κράτους μέλους εκτέλεσης, είναι ή όχι υπήκοος άλλου κράτους μέλους. Αντιθέτως, η εφαρμογή του λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που προβλέπει η εν λόγω διάταξη εξαρτάται από τη συνδρομή δύο προϋποθέσεων, ήτοι, αφενός, ο εκζητούμενος να διαμένει στο κράτος μέλος εκτέλεσης, να είναι υπήκοός του ή να κατοικεί σε αυτό και, αφετέρου, το εν λόγω κράτος να δεσμεύεται να εκτελέσει, σύμφωνα με το εσωτερικό του δίκαιο, την ποινή ή το μέτρο ασφαλείας για τα οποία εκδόθηκε το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.
- 47 Όσον αφορά την πρώτη από τις προϋποθέσεις αυτές, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι ο εκζητούμενος είναι «κάτοικος» του κράτους μέλους εκτέλεσης εφόσον έχει εκεί την πραγματική κατοικία του και «διαμένει» σε αυτό εφόσον, μετά από σταθερή παραμονή ορισμένης διάρκειας στο εν λόγω κράτος μέλος, δημιούργησε δεσμούς με το κράτος αυτό παρόμοιους προς εκείνους που δημιουργεί ένας κάτοικος (πρβλ. αποφάσεις της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 13ης Δεκεμβρίου 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, υπό το πρίσμα της πρώτης αυτής προϋπόθεσης, υπήκοος τρίτης χώρας εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο κράτος μέλος εκτέλεσης βρίσκεται σε κατάσταση συγκρίσιμη με την κατάσταση υπηκόου του κράτους μέλους αυτού ή υπηκόου άλλου κράτους μέλους ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο εν λόγω κράτος μέλος και εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί τέτοιο ένταλμα.
- 48 Όσον αφορά τη δεύτερη από τις εν λόγω προϋποθέσεις, από το γράμμα του άρθρου 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584 προκύπτει ότι κάθε άρνηση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης προϋποθέτει πραγματική δέσμευση του κράτους μέλους εκτέλεσης να εκτελέσει τη στερητική της ελευθερίας ποινή που έχει επιβληθεί στον εκζητούμενο (απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, η δεύτερη αυτή προϋπόθεση δεν περιέχει κανένα στοιχείο ικανό να θεμελιώσει διάκριση μεταξύ της κατάστασης υπηκόου τρίτης χώρας και της κατάστασης πολίτη της Ένωσης όταν έχει εκδοθεί εις βάρος αμφοτέρων ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης με σκοπό την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής ή στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας, ενώ διαμένουν ή κατοικούν στο έδαφος κράτους μέλους.
- 49 Όταν η δικαστική αρχή εκτέλεσης διαπιστώνει ότι πληρούνται οι δύο προϋποθέσεις που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 46 της παρούσας απόφασης, οφείλει ακόμη να εκτιμήσει αν υφίσταται θεμιτό συμφέρον το οποίο να δικαιολογεί την εκτέλεση, εντός του κράτους μέλους εκτέλεσης, της ποινής που επιβλήθηκε από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος. Η εκτίμηση αυτή παρέχει στην εν λόγω αρχή τη δυνατότητα να λάβει υπόψη τον σκοπό που επιδιώκει το άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584, ο οποίος συνίσταται, κατά πάγια νομολογία, στην αύξηση των πιθανοτήτων κοινωνικής επανένταξης του εκζητουμένου μετά την έκτιση της ποινής στην οποία αυτός έχει καταδικαστεί (απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, σκέψεις 33 και 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Οι δε πολίτες της Ένωσης και οι υπήκοοι

- τρίτων χωρών οι οποίοι πληρούν την πρώτη προϋπόθεση που εκτίθεται στη σκέψη 47 της παρούσας απόφασης είναι δυνατόν να έχουν, με την επιφύλαξη των εξακριβώσεων στις οποίες οφείλει να προβεί η δικαστική αρχή εκτέλεσης, παρόμοιες πιθανότητες κοινωνικής επανένταξης εφόσον, σε περίπτωση που το εις βάρος τους εκδοθέν ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης αποβλέπει στην εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής ή στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας, εκτίσουν την ποινή τους ή υποβληθούν στο εις βάρος τους μέτρο ασφαλείας εντός του κράτους μέλους εκτέλεσης.
- 50 Υπό τις συνθήκες αυτές, από το γράμμα του άρθρου 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584 και από τον σκοπό που επιδιώκει η διάταξη αυτή προκύπτει ότι δεν μπορεί να τεκμαίρεται ότι ο υπήκοος τρίτης χώρας εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο κράτος μέλος εκτέλεσης βρίσκεται κατ' ανάγκην σε διαφορετική κατάσταση από την κατάσταση του υπηκόου του κράτους μέλους αυτού ή του υπηκόου άλλου κράτους μέλους ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο εν λόγω κράτος μέλος και εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί τέτοιο ένταλμα. Αντιθέτως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα πρόσωπα αυτά ενδέχεται να βρίσκονται σε συγκρίσιμη κατάσταση, για τον σκοπό της εφαρμογής του λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης που προβλέπει η διάταξη αυτή, όταν έχουν ορισμένο βαθμό ένταξης στο κράτος μέλος εκτέλεσης.
- 51 Επομένως, εθνική κανονιστική ρύθμιση η οποία αποβλέπει στη μεταφορά του άρθρου 4, σημείο 6, της εν λόγω απόφασης-πλασιού στην εσωτερική έννομη τάξη δεν μπορεί να θεωρηθεί σύμφωνη με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη, αν επιφυλάσσει διαφορετική μεταχείριση, αφενός, στους ημεδαπούς και στους λοιπούς πολίτες της Ένωσης και, αφετέρου, στους υπηκόους τρίτων χωρών, αποκλείοντας απολύτως και άνευ ετέρου την εφαρμογή, ως προς τους τελευταίους, του λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που προβλέπεται στη διάταξη αυτή, ακόμη και όταν οι υπήκοοι τρίτων χωρών διαμένουν ή κατοικούν στο έδαφος του συγκεκριμένου κράτους μέλους και χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο βαθμός ένταξης των ως άνω υπηκόων τρίτων χωρών στην κοινωνία του εν λόγω κράτους μέλους. Πράγματι, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι μια τέτοια διαφορετική μεταχείριση μπορεί να δικαιολογηθεί αντικειμενικώς, κατά την έννοια της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 42 της παρούσας απόφασης.
- 52 Αντιθέτως, κατά τη μεταφορά του άρθρου 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584 στο εσωτερικό του δίκαιο, τίποτε δεν εμποδίζει ένα κράτος μέλος να εξαρτά –όσον αφορά τους υπηκόους τρίτων χωρών εις βάρος των οποίων έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης– την εφαρμογή του λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης που προβλέπει η διάταξη αυτή από την προϋπόθεση ο συγκεκριμένος υπήκοος να διαμένει ή να κατοικεί αδιαλείπτως στο έδαφός του επί ορισμένο ελάχιστο χρονικό διάστημα. (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, σκέψη 74), εφόσον η προϋπόθεση αυτή δεν βαίνει πέραν του αναγκαίου μέτρου για να διασφαλιστεί ότι ο εκζητούμενος παρουσιάζει ορισμένο βαθμό ένταξης στο κράτος μέλος εκτέλεσης.
- 53 Κατά δεύτερο λόγο, η μεταφορά του άρθρου 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584 στην εσωτερική έννομη τάξη δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να στερείται η δικαστική αρχή εκτέλεσης το αναγκαίο περιθώριο εκτίμησης προκειμένου να είναι σε θέση να αποφασίσει αν πρέπει, υπό το πρίσμα του επιδιωκόμενου σκοπού κοινωνικής επανένταξης που μνημονεύεται στη σκέψη 49 της παρούσας απόφασης, να αρνηθεί να εκτελέσει το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.

- 54 Συναφώς, όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 46 έως 49 της παρούσας απόφασης, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, προκειμένου να διαπιστωθεί αν, σε συγκεκριμένη περίπτωση, η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, η αρχή αυτή πρέπει, σε πρώτο στάδιο, να καθορίσει αν ο εκζητούμενος, όταν δεν είναι υπήκοος του κράτους μέλους εκτέλεσης, διαμένει ή κατοικεί σε αυτό, κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584, όπως έχει μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο, και, ως εκ τούτου, εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της. Σε δεύτερο στάδιο, και μόνον εφόσον διαπιστώσει ότι το πρόσωπο αυτό εμπίπτει στο ως άνω πεδίο εφαρμογής, η δικαστική αρχή εκτέλεσης οφείλει να εκτιμήσει αν υπάρχει θεμιτό συμφέρον το οποίο να δικαιολογεί την εκτέλεση, εντός του κράτους μέλους εκτέλεσης, της ποινής που επιβλήθηκε από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος (πρβλ. απόφαση της 17ης Ιουλίου 2008, *Kozłowski*, C-66/08, EU:C:2008:437, σκέψη 44).
- 55 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το άρθρο 18bis του νόμου 69 του 2005, το οποίο αποσκοπεί στη μεταφορά στο ιταλικό δίκαιο του άρθρου 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584, προβλέπει την εφαρμογή του λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης τον οποίο αφορά η τελευταία αυτή διάταξη μόνο στους Ιταλούς υπηκόους και στους υπηκόους άλλων κρατών μελών. Κατά τον τρόπο αυτόν, αποκλείεται απολύτως και άνευ ετέρου η εφαρμογή του λόγου αυτού στην περίπτωση των υπηκόων τρίτων χωρών, χωρίς να καταλείπεται συναφώς κανένα περιθώριο εκτίμησης στη δικαστική αρχή εκτέλεσης, τούτο δε μολονότι το εν λόγω άρθρο 4, σημείο 6, δεν περιορίζει το πεδίο εφαρμογής του λόγου αυτού μόνο στους πολίτες της Ένωσης.
- 56 Επομένως, όταν το πρόσωπο εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης με σκοπό την εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής ή στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας είναι υπήκοος τρίτης χώρας, μια τέτοια εθνική κανονιστική ρύθμιση στερεί από τη δικαστική αρχή εκτέλεσης την εξουσία να εκτιμήσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ειδικές περιστάσεις κάθε περίπτωσης, κατά πόσον οι δεσμοί του προσώπου αυτού με το κράτος μέλος εκτέλεσης επαρκούν ώστε ο επιδιωκόμενος με την ως άνω διάταξη σκοπός της κοινωνικής επανένταξης να μπορεί να επιτευχθεί καλύτερα αν το συγκεκριμένο πρόσωπο εκτίσει την ποινή του στο κράτος μέλος αυτό, και διακυβεύει κατ' αυτόν τον τρόπο τον εν λόγω σκοπό.
- 57 Κατά συνέπεια, το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584 αντιτίθεται, και για αυτόν τον λόγο, σε μια τέτοια εθνική ρύθμιση η οποία αποσκοπεί στη μεταφορά της εν λόγω διάταξης στο εσωτερικό δίκαιο.
- 58 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, σημείο 6, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε κανονιστική ρύθμιση κράτους μέλους περί μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 4, σημείο 6, η οποία αποκλείει απολύτως και άνευ ετέρου την εφαρμογή του προβλεπόμενου στην εν λόγω διάταξη λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στην περίπτωση κάθε υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο έδαφος του συγκεκριμένου κράτους μέλους, χωρίς να παρέχεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης η δυνατότητα να εκτιμήσει τους δεσμούς του υπηκόου αυτού με το εν λόγω κράτος μέλος.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

- 59 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλαisiού 2002/584 έχει την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτέλεσης, προκειμένου να εκτιμήσει αν πρέπει να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος κατά υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο έδαφος του κράτους μέλους εκτέλεσης, πρέπει να προβεί σε εκτίμηση των στοιχείων από τα οποία μπορεί να προκύπτει αν υφίστανται, μεταξύ του υπηκόου αυτού και του κράτους μέλους εκτέλεσης, δεσμοί οι οποίοι να καταδεικνύουν ότι ο εν λόγω υπήκοος έχει ενταχθεί επαρκώς στο συγκεκριμένο κράτος και, σε περίπτωση καταφατικής απάντησης, να προσδιοριστούν τα στοιχεία αυτά.
- 60 Σύμφωνα με όσα υπομνήσθηκαν στη σκέψη 49 της παρούσας απόφασης, όταν η δικαστική αρχή εκτέλεσης διαπιστώνει ότι πληρούνται οι δύο προϋποθέσεις του άρθρου 4, σημείο 6, της απόφασης-πλαisiού 2002/584, οφείλει επίσης να εκτιμήσει αν υφίσταται θεμιτό συμφέρον το οποίο να δικαιολογεί την εκτέλεση, εντός του κράτους μέλους εκτέλεσης, της ποινής που επιβλήθηκε από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος.
- 61 Επομένως, εναπόκειται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης να προβεί σε συνολική εκτίμηση όλων των συγκεκριμένων στοιχείων που χαρακτηρίζουν την κατάσταση του εκζητουμένου, από τα οποία μπορεί να προκύπτει αν υφίστανται, μεταξύ του προσώπου αυτού και του κράτους μέλους εκτέλεσης, δεσμοί από τους οποίους να μπορεί να συναχθεί ότι το εν λόγω πρόσωπο έχει ενταχθεί επαρκώς στο κράτος αυτό και ότι, ως εκ τούτου, η εκτέλεση, στο κράτος μέλος εκτέλεσης, της στερητικής της ελευθερίας ποινής ή του στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας που έχει επιβληθεί εις βάρος του στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος θα συμβάλει στην επίτευξη του σκοπού κοινωνικής επανένταξης τον οποίο επιδιώκει το άρθρο 4, σημείο 6 (πρβλ. απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, σκέψη 43).
- 62 Στο πλαίσιο αυτό, όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, πρέπει, μεταξύ άλλων, να ληφθεί υπόψη η απόφαση-πλαίσιο 2008/909 [πρβλ. απόφαση της 11ης Μαρτίου 2020, SF (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης— Εγγύηση διαμεταγωγής στο κράτος εκτελέσεως), C-314/18, EU:C:2020:191]. Ειδικότερα, η αιτιολογική σκέψη 9 της εν λόγω απόφασης-πλαisiού παρέχει ενδεικτικό κατάλογο στοιχείων βάσει των οποίων η δικαστική αρχή μπορεί να βεβαιωθεί ότι η εκτέλεση της ποινής από το κράτος μέλος εκτέλεσης θα εξυπηρετήσει τον σκοπό της κοινωνικής επανένταξης του καταδικασθέντος. Μεταξύ των στοιχείων αυτών καταλέγονται, κατ' ουσίαν, ο δεσμός του προσώπου με το κράτος μέλος εκτέλεσης, καθώς και το γεγονός ότι το κράτος μέλος αυτό αποτελεί το κέντρο της οικογενειακής ζωής του και των συμφερόντων του, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των οικογενειακών, γλωσσικών, πολιτιστικών, κοινωνικών ή ακόμη οικονομικών δεσμών του με το εν λόγω κράτος.
- 63 Στο μέτρο που ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει το άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλαisiού 2002/584 είναι ο ίδιος με εκείνον που μνημονεύεται στην ως άνω αιτιολογική σκέψη και επιδιώκεται με το άρθρο 25 της απόφασης-πλαisiού 2008/909, το οποίο παραπέμπει στον λόγο προαιρετικής μη εκτέλεσης που προβλέπεται στο εν λόγω άρθρο 4, σημείο 6, τα στοιχεία αυτά είναι επίσης κρίσιμα στο πλαίσιο της συνολικής εκτίμησης στην οποία οφείλει να προβαίνει η δικαστική αρχή εκτέλεσης όταν εφαρμόζει τον συγκεκριμένο λόγο.

- 64 Ειδικότερα, όταν ο εκζητούμενος έχει εγκαταστήσει το κέντρο της οικογενειακής ζωής του και των συμφερόντων του στο κράτος μέλος εκτέλεσης, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι η κοινωνική επανένταξή του μετά την εκεί έκτιση της ποινής του ευνοείται από το γεγονός ότι ο εκζητούμενος μπορεί να διατηρεί τακτικές και συχνές επαφές με την οικογένειά του και τους οικείους του.
- 65 Όταν ο εκζητούμενος είναι υπήκοος τρίτης χώρας, πρέπει επίσης να λαμβάνονται υπόψη η φύση, η διάρκεια και οι συνθήκες παραμονής του εν λόγω προσώπου στο κράτος μέλος εκτέλεσης.
- 66 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι τα στοιχεία αυτά μπορούν να λαμβάνονται υπόψη ήδη κατά το στάδιο της εξέτασης της πρώτης προϋπόθεσης του άρθρου 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584, η οποία μνημονεύεται ιδίως στη σκέψη 47 της παρούσας απόφασης. Πράγματι, στη δικαστική αρχή εκτέλεσης εναπόκειται, προκειμένου να κρίνει αν σε μια συγκεκριμένη περίπτωση υφίστανται μεταξύ του εκζητουμένου και του κράτους μέλους εκτέλεσης δεσμοί βάσει των οποίων να είναι δυνατόν να διαπιστωθεί ότι το πρόσωπο αυτό διαμένει ή κατοικεί στο εν λόγω κράτος κατά την έννοια του άρθρου 4, σημείο 6, να προβεί σε συνολική εκτίμηση διαφόρων αντικειμενικών στοιχείων που χαρακτηρίζουν την κατάσταση του προσώπου αυτού, στα οποία καταλέγονται, μεταξύ άλλων, η διάρκεια, η φύση και οι συνθήκες παραμονής του εκζητουμένου στο εν λόγω κράτος, καθώς και οι οικογενειακοί και οικονομικοί που αυτός διατηρεί με το ίδιο αυτό κράτος (απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 67 Τα στοιχεία αυτά περιλαμβάνονται μεταξύ των στοιχείων που είναι ικανά να αποδείξουν την ύπαρξη θεμιτού συμφέροντος το οποίο δικαιολογεί την εκτέλεση, εντός του κράτους μέλους εκτέλεσης, της ποινής που επιβλήθηκε από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος. Επομένως, σε αυτό το μεταγενέστερο στάδιο της εξέτασης της εξαίρεσης από την παράδοση που προβλέπεται στο άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584, η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να λάβει εκ νέου υπόψη τα εν λόγω στοιχεία, ιδίως όταν η παραμονή του ενδιαφερομένου στο κράτος μέλος εκτέλεσης στηρίζεται στο καθεστώς των επί μακρόν διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών, το οποίο προβλέπει η οδηγία 2003/109. Πράγματι, το καθεστώς αυτό συνιστά, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην αιτιολογική σκέψη 12 της ως άνω οδηγίας, πραγματικό μέσο για την ένταξη στην κοινωνία στην οποία έχει εγκατασταθεί ο επί μακρόν διαμένων και αποτελεί, επομένως, ισχυρή ένδειξη της επάρκειας των δεσμών που έχει δημιουργήσει ο εκζητούμενος με το κράτος μέλος εκτέλεσης ώστε να δικαιολογηθεί η άρνηση εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης.
- 68 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584 έχει την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτέλεσης, προκειμένου να εκτιμήσει αν πρέπει να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος κατά υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο έδαφος του κράτους μέλους εκτέλεσης, πρέπει να προβεί σε συνολική εκτίμηση όλων των συγκεκριμένων στοιχείων που χαρακτηρίζουν την κατάσταση του εν λόγω υπηκόου, από τα οποία μπορεί να συναχθεί αν υφίστανται, μεταξύ του υπηκόου αυτού και του κράτους μέλους εκτέλεσης, δεσμοί οι οποίοι να καταδεικνύουν ότι το εν λόγω πρόσωπο έχει ενταχθεί επαρκώς στο κράτος αυτό και ότι, ως εκ τούτου, η εκτέλεση, στο συγκεκριμένο κράτος μέλος, της στερητικής της ελευθερίας ποινής ή του στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας που έχει επιβληθεί εις βάρος του στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος θα συμβάλει στην αύξηση των πιθανοτήτων κοινωνικής επανένταξής του μετά την εκτέλεση της ποινής ή του μέτρου ασφαλείας. Μεταξύ των στοιχείων αυτών περιλαμβάνονται οι οικογενειακοί, γλωσσικοί,

πολιτιστικοί, κοινωνικοί ή οικονομικοί δεσμοί που διατηρεί ο υπήκοος της τρίτης χώρας με το κράτος μέλος εκτέλεσης, καθώς και η φύση, η διάρκεια και οι συνθήκες παραμονής του στο εν λόγω κράτος μέλος.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 69 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπόδισης που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με την αρχή της ισότητας έναντι του νόμου, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

έχει την έννοια ότι:

αντιτίθεται σε κανονιστική ρύθμιση κράτους μέλους περί μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 4, σημείο 6, η οποία αποκλείει απολύτως και άνευ ετέρου την εφαρμογή του προβλεπόμενου στην εν λόγω διάταξη λόγου προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης στην περίπτωση κάθε υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο έδαφος του συγκεκριμένου κράτους μέλους, χωρίς να παρέχεται στη δικαστική αρχή εκτέλεσης η δυνατότητα να εκτιμήσει τους δεσμούς του υπηκόου αυτού με το εν λόγω κράτος μέλος.

- 2) Το άρθρο 4, σημείο 6, της απόφασης-πλασιού 2002/584

έχει την έννοια ότι:

η δικαστική αρχή εκτέλεσης, προκειμένου να εκτιμήσει αν πρέπει να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος κατά υπηκόου τρίτης χώρας ο οποίος διαμένει ή κατοικεί στο έδαφος του κράτους μέλους εκτέλεσης, πρέπει να προβεί σε συνολική εκτίμηση όλων των συγκεκριμένων στοιχείων που χαρακτηρίζουν την κατάσταση του εν λόγω υπηκόου, από τα οποία μπορεί να συναχθεί αν υφίστανται, μεταξύ του υπηκόου αυτού και του κράτους μέλους εκτέλεσης, δεσμοί οι οποίοι να καταδεικνύουν ότι το εν λόγω πρόσωπο έχει ενταχθεί επαρκώς στο κράτος αυτό και ότι, ως εκ τούτου, η εκτέλεση, στο συγκεκριμένο κράτος μέλος, της στερητικής της ελευθερίας ποινής ή του στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας που έχει επιβληθεί εις βάρος του στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος θα συμβάλει στην αύξηση των πιθανοτήτων κοινωνικής επανένταξής του μετά την εκτέλεση της ποινής ή του μέτρου ασφαλείας. Μεταξύ των στοιχείων αυτών περιλαμβάνονται οι οικογενειακοί, γλωσσικοί, πολιτιστικοί, κοινωνικοί ή οικονομικοί δεσμοί που διατηρεί ο υπήκοος της τρίτης χώρας με το κράτος μέλος εκτέλεσης, καθώς και η φύση, η διάρκεια και οι συνθήκες παραμονής του στο εν λόγω κράτος μέλος.

(υπογραφές)